Lietas Nr. C28372514
Lietas arhīva Nr. CA-0459-17/2

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2017.gada 10.aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja Skaidrīte Buivide,
tiesneši Lidija Pliča, Mārtiņš Sviķis,
ar tiesas sēdes sekretāri Gundegu Miķelsoni,

piedaloties prasītāja /pers. D/ pilnvarotajai pārstāvei zvērinātai advokātei Radai Matjušinai, atbildētajas dzīvokļu īpašnieku biedrības /nosaukums/ pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam Artūram Pugejam,

atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34, izskatīja civillietu /pers. D/ prasībā pret dzīvokļu īpašnieku biedrību /nosaukums/ par pienākuma uzlikšanu, morālā kaitējuma atlīdzināšanu, rēķina pozīcijas atzīšanu par prettiesisku un nepamatoti samaksāto naudas līdzekļu piedziņu sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2016.gada 11.jūlija spriedumu.

Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies tiesneses S.Buivides ziņojumu,

konstatēja:

/pers. D/ (turpmāk – prasītājs) 2014.gada 25.augustā, ar grozījumiem 2016.gada 13.aprīlī, vērsies tiesā ar prasību pret dzīvokļu īpašnieku biedrību (turpmāk – DzĪB) /Nosaukums A/ (turpmāk – atbildētāja), kur, pamatojoties uz Civillikuma 1635., 2369.pantu Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 17.2 panta ceturto daļu, 2015.gada 15.septembra Ministru kabineta noteikumu Nr.524 "Kārtība, kādā nosaka, aprēķina un uzskaita katra dzīvojamās mājas īpašnieka maksājamo daļu par dzīvojamās mājas uzturēšanai nepieciešamajiem pakalpojumiem" 9., 10.punktu, lūgts: uzlikt par pienākumu atbildētājai atbildēt uz prasītāja 2013.gada 28.aprīļa iesniegumu un sniegt skaidrojumu par piemēroto ūdens patēriņa koeficientu apmēru, kas piemērots rēķinos par 2013.gada februāri, martu un aprīli; piedzīt no atbildētājas par labu prasītājam 42,37 EUR; atzīt atbildētājas pieprasījumu līdz 2016.gada 1.aprīlim samaksāt aprēķināto pozīciju "ūdens starp.sadales koeficient" par prettiesisku; piedzīt no atbildētājas par labu prasītājam morālā kaitējuma atlīdzinājumu 370 EUR, kā arī visus tiesāšanās izdevumus.

Prasības pieteikumā un tā grozījumos norādīts, ka prasītājs ir nekustamā īpašuma /adrese A/ īpašnieks. Atbildētāja apsaimnieko dzīvojamo māju /adrese/. No 2013.gada februāra līdz 2013.gada aprīlim prasītājs saņēmis rēķinus, kuros tika ietverti ūdens zaudējumu koeficienti 2.9, 2.3 un 2.2 par kubu attiecīgi par katru mēnesi. 2013.gada 30.aprīlī atbildētājai nosūtīts iesniegums, ka prasītājs nepiekrīt norādīto koeficientu piemērošanai, lūdzot paskaidrot, uz kāda pamata tika pieņemts lēmums par ūdens zaudējumu koeficientu piemērošanu. Atbildētāja nesniedza nekādus paskaidrojumus, neatbildēja uz prasītāja iesniegumu, tādejādi ignorējot viņu. Prasītājam ir tiesības prasīt no atbildētājas atbilstošo informāciju, savukārt atbildētājai kā dzīvojamas mājas pārvaldniekam ir pienākums sniegt ar dzīvojamas mājas pārvaldīšanu saistīto informāciju. Atstājot bez ievērības prasītāja likumisko prasību un rupji ignorējot viņu, atbildētāja ir nodarījusi prasītājam morālo kaitējumu.

Prasītāja rīcībā nav 2012.gada 17.marta dzīvojamās mājas dzīvokļu sapulces lēmuma. Arī no atbildētājas rakstveida paskaidrojumiem nav izprotams, kāda metodika tiek piemērota, aprēķinot ūdens patēriņa starpību, proti, vai sadalījums notiek atbilstoši telpu skaitam, vai proporcionāli skaitītāju rādījumiem vai domājamās daļas apmēram. Prasītajam aprēķināts koeficients ir prettiesisks, jo piemērots tikai viņam. Turklāt katrā rēķinā atbildētājs pieprasa prasītājam samaksāt gan par pozīciju ūdens starpības sadales koeficients, gan pozīciju ūdens patēriņa koeficients.

Prasītājs dažus rēķinus ar tajā iekļauto pozīciju ūdens starpības sadales koeficients ir apmaksājis. Ņemot vērā to, ka minētā maksājuma pieprasījums bija prettiesisks un prasītajam nebija pamata to veikt, no atbildētājas piedzenama samaksātās summas Ls 29,78 jeb 42,37 *EUR* apmērā.

2014.gada 23.oktobrī saņemti atbildētājas paskaidrojumi, kur norādīts, ka atbildētāja prasību neatzīst, jo prasītājs nav pierādījis atbildētājas pretlikumīgu bezdarbību un vainu. 2013.gada 19.martā dzīvokļu īpašnieku sapulcē tika izskatīta tāda paša satura prasītāja iesniegums un viņam tika dota atbilde, izskaidrojot, ka ūdens patēriņa starpība, kas veidojas ik mēnesī nolasot dzīvojamās mājas un nodoto dzīvokļu īpašumu ūdens patēriņa skaitītāju rādījumus, ir sadalāma starp šīs dzīvojamās mājas dzīvokļu īpašniekiem. 2013.gada februāra, marta un aprīļa rēķinos prasītājam netika norādīts ūdens patēriņa koeficients un tā apmērs, tajos ir norādīts "ūdens starpības sadales koeficients", pamatojoties ar 2012.gada 17.marta dzīvokļu īpašnieku sapulces lēmumu, kura saturs prasītājam ir zināms.

Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2016.gada 11.jūlija spriedumu prasība apmierināta daļēji, uzliekot par pienākumu DzĪB /nosaukums/ atbildēt uz /pers. D/ 2013.gada 30.aprīļa iesniegumu, nosakot atbildes sniegšanas termiņu vienu mēnesi. Noraidīta prasība daļā par morālā kaitējuma piedziņu, prasītāja rēķinos iekļautās pozīcijas "ūdens starpības sadales koeficients" atzīšanu par prettiesisku un 42,37 *EUR* piedziņu. No atbildētājas par labu prasītājam piedzīti tiesāšanās izdevumi – valsts nodeva 71,14 EUR, ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 4,70 EUR un izdevumi advokāta palīdzības samaksai 55,70 EUR apmērā, kopā 131,54 EUR.

No Dzīvokļa īpašuma likuma 9.panta sestās daļas un Dzīvojamo māju pārvaldīšanas likuma 14.panta otrās daļas izriet atbildētājas pienākums sniegt prasītājām kā dzīvokļa īpašniekam informāciju, kas attiecas uz pārvaldīšanas uzdevumu. Atbildētāja nav apstrīdējusi savu pienākumu atbildēt uz dzīvokļa īpašnieku lūgumiem. Prasītājs 2013.gada 30.aprīlī nosūtījis atbildētājai iesniegumu, kurā lūdz atbildētāju paskaidrot uz kāda pamata prasītājam tiek aprēķina pozīcija "ūdens starpības sadales koeficients". Lietas materiāliem nav pievienots 2013.gada 19.marta dzīvokļu īpašnieku sapulces protokols,

līdz ar to tiesai nav iespēja pārliecināties, ka prasītājam ir sniegta atbilde uz viņa izteikto lūgumu.

Ņemot vērā, ka negatīvu faktu nav iespējams pierādīt, saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu, pierādīšanas pienākums šajā gadījumā ir atbildētājai. Tā kā atbildētāja nav pierādījusi, ka prasītājam sniegta atbilde, turklāt, prasītājs šādu lūgumu ir izteicis pēc 2013.gada 19.marta dzīvokļu īpašnieku kopsapulces, kā arī pati atbildētāja nav apstrīdējusi, ka viņa nav sniegusi prasītājam atbildi, atbildētājai uzlikts par pienākumu sniegt atbildi uz prasītāja iesniegumu. Atbildētājai bija tiesības pieprasīt no prasītāja izsmeļošāku informāciju, ja iesniegums bija neskaidrs, turklāt, atbildētājai bija zināms uz kādu adresi sniegt atbildi prasītājam.

Vadoties pēc Civillikuma 1635.panta pirmās, otrās un trešās daļas, atzīts, ka lietā nav konstatēts, ka prasītājs būtu cietis noziedzīga nodarījuma, kura izdarīšanā atbildētāja būtu atzīta par vainīgu, rezultātā, līdz ar to morālā kaitējuma esamība prasītājam ir jāpierāda. Ņemot vērā tiesību doktrīnā atzīto, konstatēts, ka prasītājam ir jāpierāda gan morālā kaitējuma esamību un atbildētājas prettiesiskā darbība, gan arī cēloniskais sakars starp morālo kaitējumu un neatļauto darbību.

Atbildētājai normatīvie akti uzlika pienākumu sniegt atbildi uz prasītāja iesniegumu, ko tā nav darījusi, līdz ar to, atbildētāja ir pieļāvusi prettiesisku bezdarbību. No lietas materiāliem nav gūstami pierādījumi, ka prasītājam būtu radies morālais kaitējums, tie nesatur nekādas ziņas par negatīvām izmaiņām prasītāja psihē sakarā ar negūto atbildu uz viņa iesniegumu, tā pat tiesa nesaskata prasītāja pārdzīvojumu un tā cēloņus. Tādējādi nav pamata apmierināt prasītāja prasījumu par morālā kaitējuma atlīdzību, jo nav izpildījies vismaz viens no morālā kaitējuma atlīdzības priekšnoteikumiem.

Atbildētāja pozīciju "ūdens starpības sadales koeficients" ir iekļāvusi prasītāja rēķinos laika periodā no 2011.gada novembra līdz 2014.gada aprīlim, šādas pozīcijas iekļaušana atbilst MK noteikumu Nr.1013 19.punktam, tādējādi tā ir tiesiski iekļauta rēķinos.

Apstāklis, ka prasītājs ir konstatējis, ka diviem dzīvokļu īpašniekiem šāda pozīcija netiek iekļauta rēķinos, uzreiz nenozīmē, ka šī pozīcija tiek iekļauta tikai prasītājam piestādītajos rēķinos. Vēl jo vairāk, tiesiskās attiecības starp prasītāju un atbildētāju nevar ietekmēt citu dzīvokļu īpašnieku attiecības ar atbildētāju.

Strīds starp pusēm ir radies 2011.gada 1.janvārī, prasītājs tiesai iesniedzis pierādījumus, ka ūdens skaitītājs ir pārbaudīts 2010.gadā, kas ir pirms strīda izcelšanās. Turpretī, atbildētāja ir pievienojusi lietas materiāliem pierādījumus, kas apliecina, ka prasītājs ir atteicies ielaist atbildētājas pārstāvjus savā dzīvoklī pārbaudīt ūdens skaitītājus. Par strīdus laika periodu, prasītājs pierādījumus nav iesniedzis. Tiesai nav pamata apšaubīt atbildētājas sastādītos aktus. Prasītājs nav pierādījis, ka personas, kuras ir parakstījušas atbildētājas sastādītos aktus jebkādā veidā būtu ieinteresētas prasītāju apmelot, vai sniegt jebkāda cita veida nepatiesu informāciju. Tādējādi šie akti ir izmantojami kā pierādījumi.

Turklāt ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2016.gada 27.janvāra spriedumu ir apmierināta atbildētājas prasība pret prasītāju par apsaimniekošanas maksas un saņemto pakalpojumu maksājumu parāda piedziņu, kur tiesa ir atzinusi, ka atbildētājas aprēķins ir pamatots. Nolēmums ir stājies likumīgā spēkā 2016.gada 17.februārī.

Tādējādi atbildētājai bija likumīgs pamats aprēķināt prasītājam pozīciju "ūdens starpības sadales koeficients", līdz ar to, prasītāja prasība par pozīcijas iekļaušanu rēķinos atzīšanu par prettiesisku ir noraidāma, vēl jo vairāk, atbildētāja kopš 2014.gada aprīļa šādu pozīciju rēķinos vairs neiekļauj. Tā kā atbildētājai bija tiesības iekļaut prasītāja rēķinos šādu pozīciju, prasītājam bija pienākums veikt šo rēķinu apmaksu, prasība par 42,37 *EUR* atmaksu noraidāma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu no atbildētājas prasītāja labā piedzīti tiesāšanās izdevumi kopā 281,54 *EUR*. Civilprocesa likuma 44.panta trešās daļas izpratnē, ņemot vērā, ka prasītāja prasība daļā noraidīta, no prasītāja atbildētājas labā piedzenami izdevumi advokāta palīdzības samaksai 150 *EUR* apmērā. Piemērojot ieskaitu, par labu prasītājam piedzenamā summa samazināta par 150 *EUR*.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204^1.pantu noteikts termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu 2016.gada 27.jūlijā iesniedzis /pers. D/, pārsūdzot spriedumu prasības noraidītajā daļā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka katrs tiesību aizskārums rada morālo kaitējumu, konkrētajā gadījumā negatīvas sekas un morālais kaitējums prasītājam nodarīts ne par jebkuras informācijas nesniegšanu, bet gan par viņa naudas līdzekļu izlietojumu. Iemaksājot naudas līdzekļus atbildētājai, prasītājs paļaujas, ka tie tiks izlietoti dzīvojamās mājas labā un atbilstoši normatīvo aktu prasībām. Tiesa neizvērtēja nesniegtās informācijas saturu un tā ietekmi uz prasītāju.

Ilgstoši pēc būtības neizskatot viņa iesniegumus, nesniedzot pieprasīto informāciju un skaidrojumu par naudas pieprasīšanu, atbildētājs rīkojies pretēji likumam un pārkāpis prasītāja tiesības saņemt informāciju, tādējādi pazemojot prasītāja godu un cieņu. Prasītājs ir personiski aizskarts, pārdzīvo, viņam nodarītas garīga rakstura ciešanas, ir spiests vērsties tiesā, kas rada papildu stresu un uztraukumu, negatīvi ietekmēta prasītāja reputācija. Tādējādi prasītājam ir tiesības uz atlīdzinājumu, kam jābūt pietiekamam, lai veiktu preventīvo funkciju. Norādīts uz tiesu prakses piemēriem nemantiska kaitējuma izdarīšanas gadījumā.

Tiesa nav izvērtējusi, ka atbildētāja izrakstītajos rēķinos ietvērusi divas pozīcijas – "ūdens starp.sadales koeficient" un "ūdens patēr.kor". Visiem mājas iedzīvotājiem atbilstoši MK noteikumu Nr.1013 19.punktam rēķinā iekļauta pozīcija "ūdens patēr.kor", savukārt tikai prasītājam iekļauta papildu pozīcija "ūdens starp.sadales koeficient", kas nav pamatota ne ar vienu normatīvo aktu. Nav saprotams, kādu tiesisku situāciju tiesa argumentējusi, konstatējot, ka prasītājs nelaiž dzīvoklī. Atbildētāja nav brīdinājusi prasītāju par pārbaudēm. Akti nepierāda, ka atbildētāja tiešām šajos datumos bija ieradusies pie prasītāja, turklāt tie vērtējami kā atbildētājas paskaidrojumi.

Pirmās instances tiesa nepamatoti piedzinusi no prasītāja par labu atbildētājai ar lietas vešanu saistītos izdevumus Civilprocesa likuma 44.panta trešās daļas izpratnē, jo prasība apmierināta daļēji.

Atbildētāja DzĪB /nosaukums/ 2016.gada 8.septembrī iesniegusi rakstveida paskaidrojumus par apelācijas sūdzību, kur lūgts apelācijas sūdzību noraidīt. Apelācijas sūdzībā norādīta kļaji pārspīlēta prasītāja argumentācija par morālā kaitējuma esamību. Prasītāja iesnieguma būtība ir saistīt ar aprēķinu kopsummā 4,98 EUR apmērā, tātad informācija savlaicīgi nav sniegta par acīmredzami nebūtisku (maznozīmīgu) jautājumu. Turklāt prasītājs tiesā vērsies tikai pusotru gadu pēc iesnieguma iesniegšanas brīža, kas apliecina, ka arī pašam prasītājam jautājums nav tik būtisks. Uzskata, ka prasība celta saistībā ar prasītāja parādsaistībām pret atbildētāju un to piedziņu. Norādīts uz tiesu praksi, kur līdzīgos apstākļos prasības par morālā kaitējuma piedziņu noraidītas. Norādes uz juridiskās atbildības prevencijas funkciju nepieciešamība nevar atsvabināt prasītāju no pierādīšanas pienākuma attiecībā uz morālo kaitējumu.

Prasītāja /pers. D/ pilnvarotā pārstāve Rada Matjušina apelācijas instances tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību uzturēja saskaņā ar prasības pieteikumā un apelācijas sūdzībā norādītajiem apsvērumiem.

Atbildētājas DzĪB /nosaukums/ pilnvarotais pārstāvis zvērināts advokāts Artūrs Pugejs apelācijas instances tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību neatzina saskaņā ar rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa.

Noklausījusies pušu pārstāvju paskaidrojumus tiesas sēdē un pārbaudījusi apelācijas sūdzības motīvus kopsakarā ar rakstveida pierādījumiem, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. D/ prasība pret DzĪB /Nosaukums A/ par morālā kaitējuma atlīdzināšanu, rēķina pozīcijas atzīšanu par prettiesisku un nepamatoti samaksāto naudas līdzekļu piedziņu nav pamatota un ir noraidāma tālāk norādīto apsvērumu dēļ.

Civillietu tiesu kolēģija vadās no Civilprocesa likuma 426.panta pirmās daļas, ka *apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā līgts šajā sūdzībā.*

Prasītājs pirmās instances tiesas spriedumu pārsūdzējis daļā, ar kuru prasība noraidīta. Tādējādi pirmās instances tiesas spriedums daļā, ar kuru prasītājam uzlikts par pienākumu atbildēt uz prasītāja iesniegumu nav pārsūdzēts, stājies likumīgā spēkā un, kā izriet no lietas materiāliem, ir izpildīts 2016.gada 2.septembrī (lietas lapas Nr.173-174).

Prasītājs apelācijas sūdzībā neapstrīd pirmās instances tiesas lietā nodibināto, ka atbildētāja apsaimnieko dzīvojamo māju /adrese/, prasītājs ir nekustamā īpašuma /adrese B/ īpašnieks. Minētie fakti atbilst lietas materiāliem un saskaņā ar Civilprocesa likuma 430.panta trešo daļu apelācijas instances tiesai tie nav jāpārbauda.

Pirmās instances tiesa, konstatējot, ka prasītājs nav pierādījis viņam nodarītu morālo kaitējumu, noraidījusi prasību par morālā kaitējuma atlīdzināšanu; tāpat noraidīta prasība daļā par rēķinu pozīcijas "ūdens starpības sadales koeficient" atzīšanu par prettiesisku un 42,37 EUR piedziņu, atzīstot šo pozīciju par likumīgi ietvertu rēķinos.

Apelācijas instances tiesa par pamatotu un pietiekamu atzīst pārsūdzētajā spriedumā ietverto motivāciju, tādējādi Civillietu tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas viedoklim un vadās no Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas, saskaņā ar kuru, *ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma argumentācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt*.

Vērtējot apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, kas attiecas uz morālā kaitējuma atlīdzināšanu, Civillietu tiesas kolēģija vadās no judikatūrā atzītā, ka *kasācijas sūdzībā akcentētais fakts, ka atbildētāju rīcība bijusi prettiesiska, kas konstatēts ar likumīgā spēkā stājušos pirmās instances tiesas spriedumu, nav vienīgais apstāklis, kas ietilpst Civillikuma 1635.panta normas tiesiskajā sastāvā un pamato morālā kaitējuma atlīdzināšanu.*

Morālais kaitējums ir sekas, ko rada nepamatotais tiesību aizskārums. Tiesības uz atlīdzinājumu personai ir paredzētas, lai pēc iespējas novērstu (mazinātu) šīs sekas. Līdz ar to atlīdzinājuma piedziņai nepieciešams konstatēt morālā kaitējuma esamību.

Civillikuma 1635.panta trešajā daļā noteikts, ja šā panta otrajā daļā minētā neatļautā darbība izpaudusies kā noziedzīgs nodarījums pret personas dzīvību, veselību, tikumību, dzimumneaizskaramību, brīvību, godu, cieņu vai pret ģimeni, vai nepilngadīgo, pieņemams, ka cietušajam šādas darbības rezultātā ir nodarīts morālais kaitējums. Citos gadījumos morālais kaitējums cietušajam jāpierāda.

No teiktā izriet, ka pastāvot kādam no iepriekš norādītajiem apstākļiem, cietušās personas ir atbrīvotas no morālā kaitējuma esamības fakta pierādīšanas nastas, bet visos pārējos gadījumos cietušajai personai ir jāpierāda morālais kaitējums, respektīvi, jāpierāda, ka ir iestājušās nelabvēlīgās sekas. (Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 15.februāra spriedums lietā Nr.SKC-26/2013).

Tā kā izskatāmajā lietā nav konstatējams noziedzīgs nodarījums pret kādu no uzskaitītajām personas nemantiskajām tiesībām, morālā kaitējuma esamības prezumpcija nepastāv un prasītājam jāpierāda, ka konkrētajā gadījumā atbildētāja rīcības, nesniedzot atbildi uz iesniegumu, rezultātā viņam radītās neērtības ir kvalificējamas kā morāls kaitējums, kura atlīdzināšana noteikta Civillikuma 1635.pantā. Konkrētajā gadījumā, kā to pamatoti atzinusi arī pirmās instances tiesa, prasītājs nav pierādījis, ka atbildes nesaņemšana radījusi viņam garīgas ciešanas.

Ievērojot to, ka ne katras garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības (bezdarbības) rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu, rada morālā kaitējuma atlīdzināšanas pienākumu, apelācijas instances tiesas, pretēji apelācijas sūdzībā norādītajam, atzīst, ka pirmās instances tiesa, noraidīdama prasītāja prasību par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu, Civillikuma 1635.panta normas uz lietā konstatētajiem apstākļiem attiecinājusi pareizi, atbilstoši to jēgumam.

Vērtējot prasītāja apelācijas sūdzībā norādītos tiesu prakses piemērus attiecībā uz morālā kaitējuma atlīdzināšanu, Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka tā nav attiecināma uz konkrētā strīda izšķiršanu. Tā piemēram, nolēmumi civillietās Nr.C27143112, C 31237415 un C31263415 izskatītas tikai pirmās instances tiesā, nav pārsūdzēti, tādējādi lietas apstākļu izvērtēšana veikta tikai pirmās instances tiesā. Civillietā Nr.C30476313 konstatēti atkārtoti un ilgstoši pārkāpumi no atbildētāja puses. Visbeidzot civillietā Nr.C29426615 ar apelācijas instances tiesas spriedumu prasība par morālā kaitējuma piedziņu, atšķirībā no pirmās instances tiesas, noraidīta, norādot, ka atbildētājas pieļautais tiesību aizskārums – informācijas neizsniegšana uz vienu iesniegumu, būtu prasītājam radījis smagas sekas, līdz ar to nav pamata morālā kaitējuma atlīdzības piedziņai prasītājam. Kasācijas instances tiesa minētajā civillietā atteikusies ierosināt kasācijas tiesvedību.

Bez tam, kā to pamatoti savos rakstveida paskaidrojumos norādījusi atbildētāja, citos tiesu prakses piemēros, prasība par morālā kaitējuma piedziņu līdzīgos apstākļos noraidīta.

Turklāt Civillietu tiesas kolēģija vērš prasītāja uzmanību uz Augstākās tiesas prakses apkopojumā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu civillietās norādīto, ka *ne katra sadzīviska rakstura neērtība ir pamats atlīdzības piedziņai par morālo kaitējumu.* (Latvijas Republikas Augstākā tiesa. Morālā kaitējuma atlīdzināšana civillietās. Tiesu prakses apkopojums. Rīga, 2014.gads, 109.lpp.).

Vērtējot apelācijas sūdzībā ietvertos argumentus attiecībā uz rēķinu pozīcijas "ūdens starp.sadales koeficient" atzīšanu par prettiesisku un EUR 42,37 piedziņu, Civillietu tiesas kolēģija tos atzīst par nepamatotiem.

Vērtējot prasību šajā daļā apelācijas instances tiesa vadās no Civilprocesa likuma 96.panta otrās daļas, kas noteic, ka *fakti, kas nodibināti ar likumīgā spēkā stājušos spriedumu vienā civillietā, nav no jauna jāpierāda, iztiesājot citas civillietas, kurās piedalās tās pašas puses.*

Kā redzams no lietas materiāliem, ka ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas 2016.gada 27.janvāra spriedumu civillietā Nr.C28363715 no prasītāja par labu atbildētājai piedzīts dzīvojamās mājas apsaimniekošanas maksas un maksas par pakalpojumiem parāds par laika periodu no 2011.gada oktobra līdz 2015.gada septembrim 3442,93 EUR apmērā (lietas lapas Nr.131-137). Spriedums stājies likumīgā spēkā 2016.gada 17.februārī, /pers. D/ to nav pārsūdzējis. Piedzenot minēto parādu, kas pamatots ar DzĪB "Dzirciema 63" izrakstītajiem rēķiniem, tiesa ar spēkā stājušos spriedumu atzinusi tajās ietvertās pozīcijas par pamatotām un likumiskām.

Arī 42,37 EUR, ko prasītājs lūdzis piedzīt kā nepamatoti samaksātus naudas līdzekļus, iekļauti 2012.gada 16.aprīļa rēķinā, 2012.gada 15.maija rēķinā, 2012.gada 14.decembra rēķinā un 2013.gada 8.februāra rēķinā, proti, periodā, par kuru stājies spēkā tiesas spriedums par maksas par saņemtajiem pakalpojumiem piedziņu no prasītāja.

Pārbaudot paša prasītāja iesniegtos rēķinus, secināms, ka kopš 2015.gada maija šāda pozīcija atbildētājas izrakstītajos rēķinos vairs netiek iekļauta (lietas lapas Nr.64-85).

Ievērojot minēto, prasības apmierināšanai arī daļā par rēķinu pozīcijas "ūdens starp.sadales koeficient" atzīšanu par prettiesisku un EUR 42,37 piedziņu nav pamata.

Ievērojot Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņu, ka no Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu *(61.punkts 1994.gada 19.aprīļa spriedumā "Van de Hurk* v *The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90));* Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu; Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa *(Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmums lietā 10153/82 Austria)*, pārējos atbildētāja argumentus apelācijas instances tiesa nevērtē,

Līdz ar to Civillietu tiesas kolēģijai ir pamats atzīt, ka pirmās instances tiesa lietas apstākļus ir novērtējusi vispusīgi un objektīvi, taisījusi likumīgu un pamatotu spriedumu, tādējādi ir atzīstams, ka apelācijas sūdzībā norādītie argumenti tiesas sēde neguva apstiprinājumu un nav pamats prasību apmierināt.

Vienlaikus Civillietu tiesas kolēģija var piekrist apelācijas sūdzībā norādītajam attiecībā uz tiesāšanās izdevumu nepamatotu piedziņu no prasītāja par labu atbildētājai pirmās instances tiesā, jo Civilprocesa likuma 44.panta trešā daļa noteic, *ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam.* Ņemot vērā, ka prasība pirmās instances tiesā daļēji tika apmierināta, ar lietas vešanu saistīto izdevumu piedziņai atbildētājas labā nebija pamata, tādējādi lietā nebija pamata piemērot ieskaitu, samazinot no atbildētājas prasītāja labā piedzenamo izdevumu apmēru.

Ņemot vērā, ka tiesāšanās izdevumu apmērs ir atkarīgs no lietas galīgā iznākuma, apelācijas instances tiesa atzīst, ka apelācijas instances tiesas spriedumā izlemjams jautājums par tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu atbilstoši prasības apmierinātajai un noraidītajai daļai.

Kā redzams no lietas materiāliem, pirmās instances tiesā prasītājam radušies un ir apmaksāti ar lietas vešanu saistītie izdevumi 205,70 EUR apmērā, kas piedzenami no atbildētājas par labu prasītājam (lietas lapas Nr.149-150).

Tomēr Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas instances tiesā atbildētājai radušies ar lietas vešanu saistītie izdevumi Civilprocesa likuma 44.panta trešās daļas izpratnē ir atlīdzināmi, jo apelācijas instances tiesā prasība noraidīta pilnība tās uzturētajā apmērā.

Kā redzams no lietas materiāliem, atbildētājai apelācijas instances tiesā radušies un ir apmaksāti ar lietas vešanu saistītie izdevumi advokāta palīdzības samaksai 181,50 EUR apmērā (lietas lapas Nr.196-197), kas piedzenami no prasītāja par labu atbildētājai.

Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā, šāds abu pušu atlīdzināmo izdevumu advokāta palīdzības samaksai apmērs atbilst arī objektīviem ar lietu saistītiem apstākļiem, proti, celtās prasības būtībai, lietas sarežģītības un apjomīguma pakāpei, tiesas sēžu skaitam lietas izskatīšanas laikā un tiesu instancei, kurā prasība ir izskatīta, un uzskatāms par taisnīgu un samērīgu. Ņemot vērā, ka apelācijas instances tiesā prasība noraidīta, prasītājam apelācijas instancē radušos ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzināšanai no atbildētājas nav pamata.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, *pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus.*

Ņemot vērā, ka pirmās instances tiesas spriedums prasības apmierinātajā daļā nav pārsūdzēts, pirmās instances tiesa pamatoti par labu prasītājam piedzinusi valsts nodevu 71,14 EUR un ar lietas vešanu saistītos izdevumus 4,70 EUR.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta otro daļu, *ja prasību noraida, tiesas izdevumi, kas nav samaksāti iepriekš, piespriežami no prasītāja valsts ienākumos*. Līdz ar to, apelācijas instances tiesā prasību noraidot, no prasītāja par labu valstij piespriežami iepriekš nesamaksātie tiesas izdevumi – ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, tas ir, ar tiesas pavēstu un citu tiesas dokumentu piegādāšanu un izsniegšanu saistītie izdevumi 5,19 EUR, ko veido starpība starp prasītāja samaksātajiem 4,70 EUR (lietas lapa Nr.7) un faktiskajiem ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem 9,89 EUR (lietas lapas Nr.2; 203-204)).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.^{1}pantu pusēm nosakāms labprātīgas izpildes termiņš 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Vadoties no Civilprocesa likuma 430., 432., 433., 434.panta, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

/pers. D/ prasību pret dzīvokļu īpašnieku biedrību /Nosaukums A/ par morālā kaitējuma atlīdzināšanu, rēķina pozīcijas atzīšanu par prettiesisku un nepamatoti samaksāto naudas līdzekļu piedziņu **noraidīt.**

Piedzīt no dzīvokļu īpašnieku biedrības /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par labu /pers. D/, personas kods /personas kods/, valsts nodevu 71,14 (septiņdesmit viens *euro* un 14 centi), ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus, 4,70 (četri *euro* un 70 centi) un ar lietas vešanu saistītos izdevumus 205,70 EUR (divi simti pieci *euro* un 70 centi), kopā 281,54 EUR (divi simti astoņdesmit viens *euro* un 54 centi).

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, par labu dzīvokļu īpašnieku biedrībai /Nosaukums A/, reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, ar lietas vešanu saistītos izdevumus 181,50 EUR (viens simts astoņdesmit viens *euro* 50 centi).

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 5,19 EUR (pieci *euro* un 19 centi), kas iemaksājami kontā Nr.LV51TREL2190458019000, saņēmējs: Tiesu administrācija, NMR 90001672316, saņēmēja banka: Valsts kase, kods TRELLV22, iemaksas mērķis: civillieta Nr.C28372514.

Noteikt termiņu tiesas sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, iesniedzot Rīgas apgabaltiesā samaksu apliecinošu dokumentu par valsts labā piedzīto tiesas izdevumu samaksu.

Spriedumu var pārsūdzēt 30 dienu laikā Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2017.gada 10.aprīlī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja (personiskais paraksts) S.Buivide
Tiesneši (personiskais paraksts) L.Pliča
(personiskais paraksts) M.Sviķis